

24

นับแต่จากลา ถวิลหาได้พบกันใหม่

เข้าตรู่ หลิวบั้งอีลุ่กขึ้นจากเตียงได้ไม่นาน ขณะกำลังกินข้าวเช้า
อยู่ด้วยกันกับสวีฝิงจวิน จู่ๆ ก็มีคนแปลกหน้ามาหาพวกเขาถึงบ้าน

"มีทราบหรือนายท่านหลิวอยู่บ้านหรือไม่"

พอได้ยินอีกฝ่ายพูด ใจของหลิวบั้งอีที่ราวกับถูกพันธนาการไว้
นับแต่วันที่หลิวผู้หลังมาเยี่ยมเยือนก็ได้ئنโครมคราม ในที่สุดคนที่ควรรมา
ก็มาจนได้

เขารีบวางถ้วยวางตะเกียบ เดินขึ้นหน้ามายังกลางลาน "ข้าเหนื่อยเอง"
ซีสี่ยิ้มค้ำบนบอบน้อม หลิวบั้งอีรีบค้ำนับตอบ เขายิ้มพูด "ข้าเป็น
เพียงชาวบ้านสามัญธรรมดาไหนเลยจะกล้ารับการคารวะใหญ่โตเช่นนั้น"

ซีสี่ยิ้มพูด "นายท่านหลิวฉลาดหลักแหลม ข้าได้รับคำสั่งให้มารับ
ท่านเข้าวัง รถม้ารออยู่ด้านนอกแล้ว"

ครั้นสวีฝิงจวินได้ยินคำว่า 'เข้าวัง' สองคำ ถ้วยชามในมือก็หลุดร่วง

กระทบพื้นดัง 'เพลิง' แตกออกเป็นเสียงๆ

หลิวบึ้งอึ้งหันกลับไปพูดกับสวีผิงจวิน "เข้าไปไม่นานก็กลับ น้ำในโถงเหลือไม่มาก เจ้าผืนใช้ไปก่อน อย่าไปตักน้ำเอง ไว้กลับมามีน้ำจะไปจัดการให้"

สวีผิงจวินวิ่งตามไปถึงหน้าประตู น้ำตาเอ่อทันเต็มสองเบ้า แต่ที่ยังไม่หลังรินออกมา ก็เพราะนางผืนกลั่นไว้

หลิวบึ้งอึ้งมองดูนางปราดหนึ่ง เขายิ้มขอโทษ ก่อนจะตามชีชีขึ้นรถม้าไป

สวีผิงจวินค้ำยันวงกบประตู หลังน้ำตารำไห้อยู่เสียบๆ ใจนางเปี่ยมไปด้วยความทุกข์เพราะเกรงว่าเธอไปแล้วจะมีอาการกลับมา

ทารกน้อยในท้องก็ร้องออกมาเช่นกัน รวากับสัมผัสได้ถึงความเจ็บปวดรวดร้าวของผู้เป็นมารดา แม้จะยังตัวเล็กแต่เสียงร้องนั้นดังกังวานพอได้ยินเสียงลูกร้องเช่นนั้นสวีผิงจวินก็ตกใจได้สติ นางจะนั่งรอให้เกิดเรื่องโดยไม่ลงมือทำอะไรไม่ได้

นางกลับเข้าห้อง แบทลูกน้อยขึ้นหลัง ก่อนจะรีบเดินทางไปหาเมิ่งเจวี่ย

เขาคือคนคนเดียวที่พอจะช่วยนางได้

รถม้าที่หลิวบึ้งอึ้งนั่งอยู่วิ่งตรงไปยังเขตพระราชฐานต้องห้าม ครั้นถึงหน้าประตูพระราชวังชีชีก็เลิกม่าน เชิญหลิวบึ้งอึ้งลงจากรถม้า

หลังลงจากรถม้า หลิวบึ้งอึ้งก็แหงนหน้ามองวังเว่วย่างที่หน้าเกรงขาม ในใจมีความรู้สึกเหมือนอยากร้ายบทกวีแทนการร่ำไห้ ขณะเดียวกันก็นึก

อยากกระเบิดเสียงหัวเราะออกมาด้วยความฮึกเหิม

หลังระเหเร่ร้อนใช้ชีวิตอย่างยากลำบากมาสิบกว่าปี ในที่สุดเขาก็กลับมาเย็นนอบน้อมอยู่หน้าวังนี้ในอีกฐานะหนึ่ง

ซีลีฉลาดเฉียบแหลม เขายืนนิ่งรออยู่ข้างๆ ครูหนึ่ง ก่อนจะเอ่ยปากเตือนให้หลิวบิ่งอติดตามเขาเข้าไป

กำแพงวัง ระเบียบทางเดิน เสาทอง รั้วหยก...

ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนดูคุ้นตา แต่ขณะเดียวกันก็เหมือนไม่คุ้นเคย

สิ่งต่างๆ มากมายล้วนเคยปรากฏอยู่ท่ามกลางฝันร้ายยามค่ำคืนของเขา วันนี้คล้ายสวรรค์จะประทานโอกาสให้เขาได้พิสูจน์ว่าความฝันกระจัดกระจายสะเปะสะปะของเขาเหล่านั้นมีอยู่จริง มิใช่เพียงเรื่องเพ้อพก

ปกติแล้วหากมีขุนนางเข้าวังมาเป็นครั้งแรก ชั้นที่จำต้องเดินไปพลางคอยแนะนำบรรดาตำหนักต่างๆ ที่เดินผ่านและกฎที่ต้องระวังให้อีกฝ่ายได้รู้ไปพลาง ประการแรกเพื่อเตือนไม่ให้อีกฝ่ายพลั้งเผลอกระทำสิ่งใดผิดกฎมณเฑียรบาล สองก็เพื่อแสดงไมตรีจิตต่ออีกฝ่าย เพื่อมิตรภาพในภายภาคหน้า

แต่วันนี้ซีลีกลับทำตัวสงบเสงี่ยมผิดปกติ นอกจากเดินมุ่งหน้าไปเงียบๆ แล้ว เขาเพียงแต่ขานชื่อตำหนักต่างๆ ออกมาเบาๆ เมื่อเดินผ่าน

พอใกล้ถึงตำหนักเวินซื่อ ซีลีก็เดินช้าลง "จนถึงตำหนักเวินซื่อแล้ว ยามหมันต์ฝ่าบาทมารับสั่งให้ขุนนางผู้ใหญ่มาเข้าเฝ้า และทรงประทับปฏิบัติราชกิจอยู่ที่นี่"

หลิวบิ่งอรู้สึกรู้สากับซีลีไม่น้อย เขาริบพูด "ขอบคุณกงกทซู่แนะ"

วังเว่ยยาง ตำนกเจียวผาง

ฮั่วกวงที่เดินทางมาเข้าเฝ้าพระอัศวมเหสีกำลังคุกเข่าถวายพระพร
ต่อซังกวนเสี่ยวเม่ย

เสี่ยวเม่ยรู้สึกตะขิดตะขวงใจ แต่นางก็รู้ว่านิสัยของฮั่วกวงก็เป็น
เช่นนี้มาแต่ไหนแต่ไร ไม่ว่าจะภายในจะเป็นเช่นไร ต่อหน้าผู้ขึ้นกริยามารยาท
ของเขาล้วนดีงามมีมีขาดตกบกพร่อง

นางเป็นราชินิกุล เขาเป็นขุนนาง

ดังนั้นนางจึงได้แต่นั่งตัวตรง แม้จะกระสับกระส่ายราวกับมีเข็ม
ทิ่มแทง แต่นางก็ทำได้เพียงอดทนรอให้ฮั่วกวงถวายพระพรเสร็จ ก่อนจะ
รับประทานอนุญาตให้เขานั่ง

ครั้นฮั่วกวงนั่งลงเป็นที่เรียบร้อย เสี่ยวเม่ยก็กวาดตามองไปทั้งซ้าย
ขวา ชั้นที่และนางกำนัลที่ยืนปรนนิบัติรับใช้ต่างถอยออกไปอย่างรู้งาน

เสี่ยวเม่ยถามน้ำเสียงนุ่มนวล "ท่านตา ท่านยายท่านน้ำเป็น
เช่นไรบ้าง ท่านน้ำไม่ได้เข้าวังมานานมากแล้ว ข้าคิดถึงนางเหลือเกิน หาก
นางมีเวลา ท่านตาก็ช่วยบอกให้นางแวะมาเยี่ยมเยียนข้าบ้าง"

ฮั่วกวงยิ้มค้อมกายค่านับ "ขอพระทัยพระอัศวมเหสีที่ทรงนึกถึง
ทุกคนในบ้านของกระหม่อมล้วนสบายดี แล้วพระองค์เล่าทรงสุขเกษม
สำราญดีหรือไม่พะยะค่ะ"

เสี่ยวเม่ยก้มหน้า

ประการแรกตำหนักเซวียนซื่อในเวลานี้มีสตรีเพิ่มขึ้นอีกนาง หนึ่งข้า
ศฤงคารสนักฮั่วยังถูกคนถวายฎีกาฟ้องร้องอีก คำถามข้อนี้ใช้ว่าจะ
ตอบกันได้ง่ายๆ นางจำต้องไตร่ตรองให้รอบคอบ ไม่รู้ว่าคำตอบที่ท่านตา

ต้องการแก้แล้วคือ 'ใช่' หรือ 'ไม่ใช่' กันแน่

ในเมื่ออาจตอบผิดพลาด เช่นนั้นแล้วมีผู้ปิดปากเงียบไม่ตอบคำถาม
ปล่อยให้ท่านตาตัดสินใจเลือกคำตอบเอง

เห็นเสียวเมย์ก้มหน้าเล่นกำไลหยกบนข้อมือ ไม่พูดไม่จาเช่นนั้น
ฮั่วกวงก็ถอนหายใจเบาๆ "พระอัศวมเหสีทรงเข้าวังมาตั้งแต่ครั้งยังเยาว์
ข้างกายไม่มีผู้ใหญ่คอยดูแลชี้แนะ กระทบมียากจะวางใจจริงๆ แต่
เรื่องบางเรื่องก็หาใช่เรื่องที่กระทบมยสมควรคิดเป็นกังวล"

"ท่านคือท่านตาของข้า หากท่านตาไม่คิดใส่ใจ แล้วในวังนี้ยังจะมี
ผู้ใดให้ข้าพึ่งพาได้อีก" เสียวเมย์แหงนหน้า โบหน้าเล็กน้อย เต็มไปด้วยความ
รู้สึกเจ็บปวดกังวล

ฮั่วกวงลี้เลื่อยครู่หนึ่ง ก่อนจะเปลี่ยนวิธีการเรียกอีกฝ่าย "เสียวเมย์
เจ้ากับฝ่าบาท...ฝ่าบาทเคยทรงประทับพักผ่อน...ที่ตำหนักของเจ้าบ้าง
หรือไม่"

เสียวเมย์ก้มหน้าเล่นกำไลหยกบนข้อมืออีกครั้ง นางตอบเหมือนไม่
ใส่ใจ "เสด็จพี่ทรงมาเยี่ยมข้าบ้างเป็นครั้งคราว ส่วนเรื่องประทับพักผ่อน
นั้น คงเพราะทรงมีตำหนักของพระองค์เอง หนาข้าตำหนักของข้าก็ยิ่งเทียบ
ไม่ได้กับตำหนักเซวียนซื่อ ดังนั้นจึงไม่เคยเสด็จมาพำนักที่ตำหนักนี้"

ฮั่วกวงทั้งนึกกังวลทั้งนึกขำ "เหตุใดเจ้าถึงยังทำตัวเป็นเด็กเช่นนี้อยู่
อีกเล่า หรือพวกนางกำนันลอาวุโสทั้งหลายไม่เคยบอกเจ้าว่าฝ่าบาทควร
ทรงประทับอยู่กับเจ้าที่นี่"

เสียวเมย์ทำปากย่น "พวกนางบอกข้าแล้ว แต่ข้าไม่ชอบฟัง อีกอย่าง
เตียงชานอนคนเดียวกำลังพอดี ให้นอนกันสองคนออกจะเบียดเสียด

เกินไปหน่อย นอกจากนี่ฝ่าบาทเองก็ทรงเอ็นชวยิ่งนัก รวากับ..." เสี่ยวเม่ยกวาดตามองไปรอบๆ ครั้นเห็นว่าไม่มีใคร นางถึงเอ่ยปากพูดแผ่วเบา "ฝ่าบาทยังทรงเหมือนกับก้อนหิน ข้าไม่ชอบเขา"

ฮั่วกวงลุกเดินไปอยู่ข้างๆ เสี่ยวเม่ย สีหน้าเคร่งขรึม "เสี่ยวเม่ย วันหน้าห้ามเจ้าพูดเช่นนี้อีก"

เสี่ยวเม่ยกัดริมฝีปาก นางฝืนใจพยักหน้า

"เสี่ยวเม่ย ไม่ว่าใจเจ้าจะคิดเช่นไร ฝ่าบาทก็คือฝ่าบาท เจ้าต้องนับถือพระองค์ ชื่นชมพระองค์ และพยายามทำให้พระองค์หันมาชื่นชอบในตัวเจ้า ต้องให้ฝ่าบาททรงดีต่อเจ้าเท่านั้น เจ้าถึงจะอยู่ในวังหลวงได้อย่างเป็นสุข"

เสี่ยวเม่ยไม่พูดไม่จา กว่านางจะพยักหน้ารับก็หลังจากผ่านไปแล้วครู่หนึ่ง

ฮั่วกวงถาม "เจ้าเคยพบเห็นสตรีที่ฝ่าบาททรงพากลับมาวังหลวงด้วยเมื่อไม่นานมานี้หรือไม่"

เสี่ยวเม่ยตอบเสียงแผ่ว "เป็นพี่สาวแสนดีคนหนึ่ง นางดีกับข้ามาก ไม่เพียงทำอาหารให้ข้ากิน หน้าที่ข้ายังคงอยู่เล่นเป็นเพื่อนข้าอีก"

ฮั่วกวงแทบหายใจไม่ออก "เจ้า..." นับแต่โบราณ การต่อสู้ชิงดีชิงเด่นในวังหลังหาได้โหดร้ายทารุณน้อยกว่าสมรภูมิรบไม่ ไม่ว่าจะสมนมพระองค์ใด ขอเพียงวงศ์ตระกูลของพวกนางสามารถช่วยเหลือพวกนางได้ มีหรือพวกนางจะยอมให้สตรีอื่นเป็นที่โปรดปรานได้ง่ายๆ ยิ่งไปกว่านั้น เสี่ยวเม่ยยังเป็นถึงพระอัครมเหสี สกุลฮั่วหรือก็มีอำนาจล้นฟ้า ช่างดีแท้! มีพระอัครมเหสีไม่รู้จักโต ไม่เข้าใจโลกเช่นนี้ วังหลังภายใต้การปกครอง

ของนางคงไม่แคล้วเป็นวังหลังที่แปลกประหลาดที่สุดในประวัติศาสตร์
เป็นแน่

เสี้ยวเมย์มองดูฮั่วกวงหวาดๆ น้ำตาแห่งความกล้ำกลืนเอ่อคลอ
เสี้ยวเมย์หน้าตาไม่คล้ายผู้เป็นมารดา แต่ยามนี้ดวงตานางกลับดู
รันทดคล้ายฮั่วเหลียนเออร์ยี่นั้ก ครั้นนึกขึ้นได้ว่าเมื่อครั้งยังเป็นเด็ก
ทุกครั้งที่ฮั่วเหลียนเออร์มีเรื่องไม่พอใจ นางก็มักนั่งเสียบหลังน้ำตาเช่นนี้
เหมือนกัน ใจของฮั่วกวงก็พลันเป็นทุกข์ ความรู้สึกโกรธซึ่งเมื่อครู่หายลับ
ไปจนสิ้น

เสี้ยวเมย์เข้าวังมาตั้งแต่หกขวบ แม้จะมีนางกำนัลอาวูโสคอยดูแล
แต่ยังง้ออีกฝ่ายก็เป็นเพียงบ่าว มีเรื่องราวมากมายที่ไม่อาจสอนสั่ง และ
ไม่กล้าที่จะสั่งสอน นอกจากนี้เขายังกำชับกำชาพวกนางเป็นพิเศษ
ห้ามปริปากพูดถึงเรื่องบางอย่างที่เขาไม่ปรารถนาให้เสี้ยวเมย์รู้ไม่ปรารถนา
ให้เสี้ยวเมย์เข้าใจ

ยิ่งไปกว่านั้นในวังหลวงแห่งนี้เสี้ยวเมย์ไม่มีเพื่อนในวัยเดียวกัน
แม้แต่คนเดียว นางพำนักอาศัยอยู่ภายในห้องเพียงลำพัง ปล่อยวันเวลา
ให้สูญเปล่าไปอย่างโง่งม ไม่มีโอกาสได้รู้จักวิธีครองตนในสังคม

ฮั่วกวงรู้สึกจนปัญญา เขาจ้องมองดูเสี้ยวเมย์ แต่แล้วจู่ๆ ก็คิดได้
ว่าการที่เสี้ยวเมย์ทำตัวเป็นเด็กไม่รู้จักโตเช่นนี้มีข้อดีอยู่เหมือนกัน เพราะ
หากนางเป็นพระอัครมเหสีที่มีความคิดซับซ้อน เล่ห์เหลี่ยมร้ายกาจ
เขายังจะกล้าปล่อยนางไว้อีกกระนั้นหรือ

ฮั่วกวงไม่กล้าตอบคำถามของตนเอง ดังนั้นเขาในยามนี้จึงนึกดีใจ
อยู่ไม่น้อยที่เสี้ยวเมย์ยังคงเป็นเด็กไม่รู้ประสีประสา

ฮั่ววงลู่บหัวเสี่ยวเม่ยแผ่วเบา พูดอ่อนโยน "อย่าเป็นทุกข์ไปเลย
ตาไม่ได้โทษเจ้า วันหน้าตาจะดูแลเจ้าให้ดี ไม่ปล่อยให้เจ้าต้องกังวลเรื่อง
พวกนี้อีก เจ้าแค่ทำตามที่ตาจัดการให้เท่านั้นก็พอ"

เสี่ยวเม่ยยิ้ม กุมแขนเสื้อฮั่ววงแน่น นางพยักหน้าแข็งขัน

ฮั่ววงเดินออกจากตึกเจียวฝางอันเป็นที่ประทับของเสี่ยวเม่ย
เขาคุ่นคิด แสร้งทำเป็นเดินอ้อมผ่านธารซังเหอ ตรงไปยังตึกนัก
เวินซือโดยไม่ได้ตั้งใจ

ธารซังเหอยามนี้ผิวหน้ากลายเป็นน้ำแข็งสิ้น

อวีนเกอ ไม่ฉา ก้าวฟู่อวี้อสามคนกำลังสนุกสนานครึกครื้น คอยชี้บอก
ให้ชั้นทึกลุ่มหนึ่งที่อยู่ด้านบนทำอะไรบางอย่าง

อวีนเกอสวมถุงมือปัก นางคุ่นคิดพลาจวาดภาพด้วยท่าที่เงอะงะ

ไม่ฉากับกัฟู่อวี้อสองคนกำลังยื่นมองดูอวีนเกอวาดภาพอยู่ข้างๆ
พลาจพูดคุ้ยจ้อกแจ้กจอบแจ เจ้าประโยคหนึ่ง ข้าประโยคหนึ่ง หากคิดเห็น
ต่างกัน พวกเขาทั้งคู่ก็จะต่อปากต่อคำกันขึ้นมาทันที

แม้อากาศจะหนาวเย็น ทุกสิ่งดูเย็บเหงา แต่ภาพของพวกเขากลับ
ทำให้บรรยากาศครึกครื้น มีชีวิตชีวาเป็นที่สุด

ภายในตึกเจียวฝาง แม้บนโต๊ะจะมีกระถางบุปผาที่ได้รับการ
เพาะเลี้ยงไว้เป็นอย่างดีวางตั้งอยู่ ผนังทั้งสี่ด้านมีไม้เถาเสี่ยวซู่หม้อยระย้า
ในเตาหงส์มีกำยานอวี้อึงจูดอยู่ แต่พวกนางกำนัลกลับมีสีหน้าเคร่งเครียด
เหล่าชั้นที่หน้าตาทองหยงหา พระอัศวมเหสีประทับนั่งชุกตัวอยู่บนตั่งหงส์
เล่นอยู่กับตัวเองเย็บๆ บรรยากาศชวนให้รู้สึกเหมือนกำลังเดินเข้า

ห้องเย็น

กว่าจะมีคนสังเกตเห็นฮั้วกงที่ยืนอยู่อีกด้านก็หลังจากผ่านไปแล้ว
ครู่หนึ่ง ทุกคนต่างพากันกลั่นหายใจยืนตัวตรง เอ่ยปากทักทายแสดง
คารวะต่อฮั้วกงทันที

ฮั้วกงยิ้มกวาดตามองพวกเขาปราดหนึ่ง ก่อนจะหยุดสายตาลงที่
อวีนเกอ

อวีนเกอมองดูฮั้วกง แม้จะนึกตกใจอยู่บ้างทว่าก็ไม่มีที่ท่า
ตกประหวั่นแต่ประการใด นางจึงมองฮั้วกงกลับ ขณะเดียวกันก็ยิ้ม
ก้าวเท้าเดินขึ้นหน้าแสดงคารวะต่ออีกฝ่าย

ฮั้วกงยิ้มพูด "ครั้งแรกที่พบเจ้า ข้าก็รู้สึกได้แล้วว่าเจ้าไม่ธรรมดา
นับว่าคนแก่อ่างข้าสายตายังไม่ฝ้าฟางเกินไปจริง"

อวีนเกอทำเพียงยิ้ม ไม่ได้พูดอันใด

ฮั้วกงจึงมองดูอวีนเกอ นึกขงนอยู่ในใจ

นับแต่อวีนเกอมาปรากฏตัวอยู่ในตำหนักเขวียนซื่อ เขาก็ได้ให้คน
ไปตรวจสอบประวัติของนาง แต่กลับเหมือนเด็กสาวผู้นี้จู่ๆ ก็ร่วงหล่น
ลงมาจากฟากฟ้า

ไม่มีชาติกำเนิด ไม่มีที่มาที่ไป ไม่มีคนในครอบครัว จู่ๆ ก็มา
ปรากฏตัวอยู่ในขงอัน ยิ่งไปกว่านั้น นับแต่ปรากฏตัว นางก็ดูเหมือนจะมี
สายสัมพันธ์บางอย่างที่ไม่อาจแยกออกกับสกุลฮั้ว

แรกเริ่มก็หิวบั้งอิที่ทำให้เขาไม่อาจแก่งทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น ตามติด
มาด้วยเมิ่งเจวี่ บุตรีของเขาฮั้วเจิงจวินต้องแย่งเมิ่งเจวี่กับคนครัวเช่น
นาง แค่มิ่งเจวี่เพียงคนเดียวก็ทำเอาสกุลฮั้วหน้าม่อยคอคตก ส่งน้องสาว

ไปเป็นสูหยินแล้วกลับต้องเสียทหารอีก* ไม่อาจทำอะไรอีกฝ่ายได้

เพียงชั่วเวลาสั้นๆ ง่ายๆ นางก็มาปรากฏตัวอยู่ข้างกายหลิวฝูหลิง แม้จะไม่ว่า่องค์จักรพรรดินางเข้าวังเพราะถูกใจในตัวนางหรือเพียงเพราะต้องการแสดงความรู้สึกที่มีต่อสกุลฮั่วผ่านตัวนางเงียบๆ ใช้นางเป็นเครื่องมือทดสอบปฏิกิริยาของสกุลฮั่ว แต่ไม่ว่านางจะใช้หมากบนกระดานหรือไม่ สกุลฮั่วก็ไม่มีทางยอมให้สตรีอื่นที่ไม่ใช่สายเลือดของสกุลฮั่วให้กำเนิดราชบุตรราชาธิดาได้เป็นอันขาด เพราะฉะนั้นความบาดหมางระหว่างนางกับสกุลฮั่วจึงเป็นเรื่องที่ไม่อาจหลีกเลี่ยง

คิดไปฮั่ววงวก็ให้รู้สึกเหลวไหล สกุลฮั่วที่มีอำนาจล้นฟ้า เต็มไปด้วยผู้มากสามารถกลับต้องมาต่อสู้กับเด็กสาวตัวคนเดียวกระนั้นหรือ

บางทีหากคิดเสียว่าการต่อสู้ครั้งนี้เป็นการประลองกำลังกันระหว่างเขากับองค์จักรพรรดิ ไม่น่าว่ามันอาจช่วยให้เขารู้สึกดีขึ้นบ้างก็เป็นได้

...

อวินเกอมองดูฮั่ววงวที่จับจ้องมองดูนางอย่างไม่วางตา พลางยิ้มร้องเรียกอีกฝ่ายออกมาคำหนึ่ง "ได้เท่าฮั่ว"

ฮั่ววงวสงบใจ เก็บอารมณ์ทุกสิ่งอย่าง ยิ้มบอกลาอวินเกอ

ฮั่ววงวหันหลังกลับไม่ทันไร อวินเกอก็หันไปทำสิ่งที่นางควรทำต่อท่าที่เรียบเฉยเหมือนเรื่องที่เกิดขึ้นไม่มีอันใดเกี่ยวข้องกับนาง

ครั้นเห็นฮั่ววงวเดินจากไปไกล ก้าวฟู่อวี่ก็กระเถิบเข้าไปหาอวินเกอละล้าละล้งคล้ายต้องการพูดอะไรบางอย่างแต่ล้งเลไม่กล้าพูดออกมา

* ส่น้องสาวไปเป็นสูหยินแล้วกลับต้องเสียทหารอีก หมายถึงคิดจะเอาเปรียบผู้อื่นแต่ตัวเองกลับต้องเสียหายเป็นสองเท่า มีที่มาจากเรื่องสามก๊ก ซุนกวนจะเอาเมืองจิงโจวคืนจากเล่าปี่ จิวยี่ออกอุบายหลอกเล่าปี่ว่าจะยกน้องสาวซุนกวนให้เป็นภรรยา เมื่อเล่าปี่มาก็จับตัวไว้ แต่ภายหลังถูกขงเบ้งซุ่มแผนจนทำให้เสียทั้งน้องสาวและกำลังทหาร ผู้คนจึงพากันหัวเราะเยาะจิวยี่และกลายเป็นที่มาของคำนี้

อวินเกอียัมเคาะศิระกะแก้วฟู่วี่ "อย่าเปลืองสมองคิดนั่นคิดนี่อยู่เลย
ไม่ว่าจะคิดเช่นไรเจ้าก็ไม่มีทางชนะ ในเมื่อเป็นเช่นนั้นมิสู้เลิกคิด หันมา
ตั้งใจช่วยข้าทำสิ่งนี้ให้เรียบร้อย นี่ต่างหากเล่าถึงจะเป็นเรื่องที่เจ้าควรทำ"

แก้วฟู่วี่อิมเกาศิระกะ แม้จะขานรับออกมาคำหนึ่ง แต่ในใจกลับคอย
กระตุ้นเตือนตัวเองให้ระวังตัวให้ดี เพราะนับแต่บัดนี้ต่อไปพวกเขาคงไม่อาจ
ใช้ชีวิตโดยประมาทได้อีกแล้ว

วังเว่ยยาง ตำหนักเวินซื่อ

หลิวปั้งอี่ค้อมศิระกะ มือทั้งสองข้างซุกอยู่ในแขนเสื้อ เดินตามซีสี่
เข้าไปยังตำหนักกลางอย่างเชื่องช้าแผ่วเบา

ตำหนักกลางโอ่อ่ากว้างขวาง หลิวฝูหลิงนั่งอยู่บนบัลลังก์มังกร
ทวงท่าสง่างามน่าเกรงขาม

หลิวปั้งอี่ทูลตบถวายพระพร "ขอทรงพระเจริญหมื่นปีหมื่นๆ ปี"

"ลูกขึ้นเถอะ"

หลิวฝูหลิงพิจารณาคู่อีกฝ่ายอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยปากถาม "ชีวิต
ของเจ้านับถึงตอนนี้เรื่องที่มีความสุขที่สุดคือสิ่งใด แล้วอะไรคือเรื่องที่เจ้า
อยากทำมากที่สุด"

หลิวปั้งอี่ตะลึง เขาเฝ้าคิดถึงคำถามร้อยพันที่หลิวฝูหลิงอาจถาม
เขามาตลอดทาง ทั้งๆ ที่เขาเชื่อว่าตนเองได้ไตร่ตรองครบถ้วนรอบคอบ
แล้วแท้ๆ แต่นึกไม่ถึงว่าทั้งหมดที่เขาคิดกลับไม่มีอันใดถูกต้องเลยแม้แต่
อย่างเดียว

หลิวปั้งอี่ย่นนึ่ง หลิวฝูหลิงเองก็ไม่รีบร้อน เขาก็มหันหน้าอ่านหนังสือ

ราชกิจ ปล่อยให้ให้หิวบึงอึ้งย้งยืนคิดอยู่ตรงนั้น

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ ในที่สุดหิวบึงอึ้งย้งก็พูดขึ้น "ตลอดชีวิตของ
กระหม่อมจนถึงยามนี้คงยากจะบอกได้ว่าเรื่องใดคือเรื่องที่ทำให้กระหม่อม
มีความสุขที่สุด บางทีเรื่องกำเนิดบุตรชายอาจพอนับได้อยู่บ้าง แต่ยาม
นั้นกระหม่อมเองก็ไม่แน่ใจ ไม่รู้ว่าทุกข์หรือสุขสิ่งใดมากกว่ากัน"

ได้ยินเช่นนั้นหิวฝูหลิงก็เงยหน้ามองดูหิวบึงอึ้งย้ง

หิวบึงอึ้งย้งยิ้มเจื่อน "ชั่วชีวิตของกระหม่อมสิ่งที่ปรารถนาที่สุดก็คือ
การเป็นขุนนาง เพราะนับแต่เล็กจนโต กระหม่อมต้องระเห่ร่อนไปทั่ว
สวมใส่ก็แต่เสื้อผ้าอาภรณ์ธรรมดาๆ อาหารที่กินหรือก็เรียบง่ายไม่ต่าง
จากชาวบ้านทั่วไป จึงรู้ว่าขุนนางที่ดีสามารถบันดาลความสุขให้กับ
ชาวประชาได้ ขณะเดียวกันขุนนางชั่วก็สามารถทำลายชีวิตของชาวบ้าน
ร้อยพันได้เช่นกัน กระหม่อมพบเจอขุนนางเลวทรามละโมภโลกมากมา
ไม่น้อย หลายครั้งที่โกรธแค้นนึกอยากสังหารคนพวกนั้นให้สิ้น แต่การ
กระทำเช่นนั้นมิใช่หนทางที่ถูกต้อง เหล่าชาวยุทธ์พเนจรอาจช่วยกำจัด
ขุนนางชั่วได้ แต่พวกเขาก็มีอาจช่วยชาวบ้านให้อยู่ดีมีสุขได้ มีเพียงเป็น
ขุนนาง ช่วยของศักรพรรดิผดุงความยุติธรรม คัดสรรขุนนางน้ำดีเข้ามา
บริหารบ้านเมืองเท่านั้นถึงจะช่วยนำความสุขมาสู่ชาวประชาได้"

หิวฝูหลิงถาม "ได้ยินว่าเหล่าชาวยุทธ์พเนจรในนางอันล้วน
เรียกเจ้าว่า 'พี่ใหญ่' โบราณมีคำกล่าวที่ว่า 'จอมยุทธ์ใช้วรยุทธ์ฝ่าฝันกฎ'
ในเมื่อเป็นเช่นนั้นก็แสดงว่าเจ้าเองเคยทำเรื่องขัดต่ออาญาบ้านเมือง
เช่นกันสินะ"

หิวบึงอึ้งย้งก้มหน้าตอบ "เคยพะยะค่ะ"

หลิวฝูหลิงไม่มีความคิดเห็นใดๆ เขาพูดก็แต่เพียง "เจ้าช่างใจกล้า ยิ่งนัก มิเสียด่างเป็นถึงหัวหน้าชาวยุทธภพเนจรพวกนั้น หากเมื่อครู่เจ้าพูดอะไรจำพวก 'อยู่อย่างเรียบง่าย ใช้ชีวิตอย่างอิสระเสรี' แล้วล่ะก็ เราก็คงประทานเงินทองให้เจ้า พร้อมมีราชอาณาจักรให้เจ้าไปจากฉางอันทันที ห้ามมิให้เจ้าอย่างกรายเข้ามาในแผ่นดินแปดร้อยลี้* รอบฉางอันไปตลอดชีวิต ให้เจ้าได้ใช้ชีวิตอิสระเฉกเช่นกระเรียนป่าสมดังใจปรารถนา"

หลิวปิ่งอี่ถวยบังคม "คนที่ตกต่ำจนต้องหาเลี้ยงชีพด้วยการตีไก่ แข่งสุนัข แต่ดิ๊กตื่นค่ำมีดกลับยังคงอ่าน 'พงศาวดารสี่อี่จี้' เช่นกระหม่อม หากบอกว่าตนเองไร้สิ้นความทะเยอทะยานแล้วล่ะก็มิเท่ากับกระหม่อมกำลังหลอกลวงเบื้องสูงอยู่หรือหะยะคะ"

ขณะที่หลิวฝูหลิงกำลังคิดจะพูดอะไรบางอย่าง ชั้นที่ที่อยู่นอกตำหนักก็เข้ามาถวายรายงาน "ฝ่าบาท ใต้เท้าฮั่วกำลังเดินตรงมายังตำหนักเวินซื่อ ตอนนีไ้ใกล้ถึงแล้วหะยะคะ"

หลิวปิ่งอี่รีบเตรียมทูลลา หลิวฝูหลิงคิดอยู่ครู่หนึ่ง สุดท้ายเขาก็กระซิบสั่งอะไรบางอย่างกับอวีอัน อวีอันขยับตัวขึ้นหน้า เชิญหลิวปิ่งอี่ให้เดินตามเขาไป

ไม่นานฮั่วกวงก็แจ้งขอเข้าเฝ้า

หลิวฝูหลิงประทานอนุญาต

หลังคุกเข่าถวายพระพรด้วยทำทึนอบน้อมเสร็จ ฮั่วกวงก็เริ่มถวายรายงานเรื่องคำถามที่ก่อนหน้านี้ทรงมีกระแสรับสั่งให้เขาและขุนนาง

* ลี้ (หลี่) เป็นหน่วยมาตรฐานวัดความยาวของจีน เท่ากับความยาว 15 อื่น เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

ราชสำนักอีกสองสามคนไปขบคิด

นับแต่ปลายรัชสมัยของจักรพรรดิฮั่นอู่ตี้ เรื่องที่พวกชนชั้นสูงพากัน กลืนกินที่ดินของพวกชาวบ้านนั้นนับวันก็มีแต่จะรุนแรงขึ้นทุกที จน ชาวบ้านที่สูญเสียที่ดินทำกินต้องกลายเป็นคนเร่ร่อนไร้ที่พึ่งพิง แม้ สถานการณ์ดังกล่าวจะเริ่มดีขึ้นตามอัตราภาษีที่ถูกปรับลด แต่ก็ยังไม่ได้ รับการแก้ไขอย่างถึงแก่น

หากไม่คิดหาหนทางแก้ไขปัญหาสูญเสียที่ดินทำกิน เรื่องนี้ก็อาจ บานปลายกลายเป็นปัญหาเรื้อรังที่แอบเซาะทำลายความมั่นคงของ แผ่นดินต้าฮั่น ถึงตอนนั้นเกิดมีความจำเป็นพิเศษที่ต้องปรับเพิ่มภาษี เป็นการด่วนก็อาจทำให้พวกชาวบ้านพากันลุกฮือก่อการประท้วง แต่หาก ปีบบังคับพวกชนชั้นสูงมากเกินไปก็อาจทำให้ราชวงศ์ฮั่นขาดเสถียรภาพ เกิดความขัดแย้งในหมู่ขุนนางราชสำนัก

ฮิว่กวงนำเอาสถานการณ์ที่ด่านชายแดนในปัจจุบันมาปรับใช้ เขา เสนอหลักการสองข้อ หนึ่งคือสนับสนุนให้พวกเร่ร่อนเข้ามาใช้ผืนดินที่ พวกทหารตั้งมั่นอยู่ทำไร่ทำนา พร้อมกับโน้มน้าวให้พวกเขากลับบ้านเกิด ในเวลาเดียวกันก็ดูแลควบคุมการซื้อขายที่ดินให้เข้มงวดมากขึ้น ลงโทษ พวกที่ใช้กำลังบังคับขู่เข็ญชาวไร่ชาวนาให้ยอมขายที่ดินให้หนัก และ อนุญาตให้เจ้าของที่ดินในบางพื้นที่ที่มีการถือครองที่ดินจำนวนมาก สามารถนำเอาที่ดินมาแลกเปลี่ยนโอกาสเป็นขุนนางได้ ค่อยๆ เก็บที่ดิน กลับมาอยู่ในมือของทางราชการ

ใช้นโยบายนุ่มนวลควบคุมพวกชนชั้นสูง ใช้วิธีไกล่เกลี่ยจัดการปัญหา พวกเร่ร่อน ใช้วิธีจัดหาดูแลคลี่คลายความขัดแย้ง การพินิจพิเคราะห์ของ

ฮั่วกวงนี้พูดได้ว่าครอบคลุมในทุกด้าน ละเอียดยรอบคอบสมบูรณ์แบบ หลิวฝูหลิงฟังไปพลางพยักหน้าไปพลาง "ได้เท่าฮั่ว คำแนะนำของท่าน นับว่ายอดเยี่ยมยิ่งนัก แผ่นดินต้าฮั่นในยามนี้ไม่ต่างอะไรกับคนป่วยที่กำลังฟื้นไข้ แต่ถึงกระนั้นอาการเจ็บป่วยเล็กน้อยก็ยังคงมีอยู่มาก สมควรต้องใช้วิธีค่อยๆ เป็นค่อยๆ ไปเยียวยารักษา เรื่องนี้เรามอบให้ท่านกับเถียนเซียนชิวไปจัดการ แต่จำไว้ว่าตำแหน่งขุนนางที่จะใช้ที่ดินแลกมานั้นจะเป็นตำแหน่งขุนนางที่มีอำนาจแท้จริงไม่ได้เด็ดขาด"

ฮั่วกวงยิ้มทูล "ฝ่าบาทโปรดวางพระทัย ประโยชน์ของตำแหน่งขุนนางพวกนั้นมีเพียงประการเดียวคือให้พวกเขาได้แต่หัวหมุนอยู่กับการเล่นเป็นขุนนางไปวันๆ เท่านั้น"

หลิวฝูหลิงคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะพูดออกมาอีก "เราเลือกคนผู้หนึ่งไว้ในใจแล้ว เชื่อว่าเขาจะสามารถช่วยท่านจัดการเรื่องเหล่านี้ได้"

เถียนเซียนชิวก็แค่อัครเสนาบดีที่อนไม้ไม่ว่าฮั่วกวงจะพูดสิ่งใดเขาก็ไม่เคยโต้แย้ง ดังนั้นฮั่วกวงจึงนึกพอใจเถียนเซียนชิวมาโดยตลอด แต่คนที่อยู่ในใจขององค์จักรพรรดิอีกคน?

ฮั่วกวงพยายามบ้ายเบี่ยง "ฝ่าบาท เรื่องนี้จัดการไม่ง่าย แม้ประสงค์จะใช้ไม้ نرم แต่เมื่อถึงคราวต้องใช้ไม้แข็งก็ต้องใจเด็ดพอถึงจะสามารถฆ่าหนึ่งเพื่อเตือนร้อยได้ พวกชนชั้นสูงในพื้นที่ส่วนใหญ่ต่างมีสายสัมพันธ์แน่นแฟ้นกับขุนนางราชสำนัก คนทั่วไปเกรงว่า..."

หลิวฝูหลิงพูดน้ำเสียงราบเรียบ "ยามนี้คนผู้นี้ใช้ชื่อว่าหลิวบิงชื่อท่านสมุหกลาโหมน่าจะรู้จัก"

แววตาของฮั่วกวงแปรเปลี่ยน แต่สีหน้ากลับนิ่งอึ้งแค่เพียงชั่วอึดใจ

ฮั่วกวงคุกเข่าแนบศีรษะลงกับพื้นรับพระบัญชา "กระหม่อมน้อมรับพระบัญชา เพียงแต่มีทราบบว่าฝ่าบาททรงมีพระประสงค์จะประทานตำแหน่งขุนนางอันใดให้กับเขาหรือพะยะคะ"

"ท่านพิจารณาตามความเหมาะสมเอาเองก็แล้วกัน ตอนนี้อาจให้เขาเป็นขุนนางทั่วไปก่อน หากอะไรเล็กน้อยให้เขาทำไปพลางๆ"

ฮั่วกวงขานรับ "พะยะคะ"

เดิมที่ฮั่วกวงตั้งใจว่าหลังจากพูดเรื่องนี้จบเขาจะเอ่ยปากเตือนหลิวฝูหลิงถึงเรื่องกฎมณเฑียรบาลอันว่าด้วยการเสริ้จลิน์สมบุรณ์ของพิธีอภิเษกสมรส แต่เพราะการเคลื่อนไหวขวนตกใจของหลิวฝูหลิงทำให้ใจเขาสับสนวุ่นวาย ไม่อาจสนใจเรื่องวังหลังได้อีก ยามนี้เขาต้องการกลับไปจัดการกับปัญหาเรื่องหลิวปิ่งอีกก่อนเป็นอย่างแรก "ฝ่าบาท หากมีทรงมีเรื่องอื่นได้รับสั่ง เช่นนั้นกระหม่อมก็คงต้องขอทูลลากลับไปจัดการกับเรื่องดังกล่าวก่อน"

หลิวฝูหลิงพยักหน้าอนุญาต

ฮั่วกวงออกไปได้ไม่ทันไร หลิวปิ่งอื่ก็เดินออกมาจากหลังม่าน ยังไม่ทันพูดสิ่งใดเขาก็คุกเข่าลงต่อหน้าหลิวฝูหลิง "กระหม่อมขอบพระทัยฝ่าบาท"

หลิวฝูหลิงชำเลืองมองดูอวีอัน อวีอันก็รีบย้ายเก้าอี้เข้ามาให้หลิวปิ่งอื่นั่ง

"ปิ่งอื่ แม่เมื่อครู่ท่านสมุหกลาโหมได้บอกถึงความคิดอ่านที่เขามีต่อเรื่องนี้ค่อนข้างชัดเจน แต่การดำเนินการนั้นกลับดูเหมือนจะไม่ง่าย เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงความมั่นคงของแผ่นดินต้าฮั่น จำต้องดำเนินการด้วยความ

รอบคอบ งานนี้เราขอมอบหมายให้เจ้าเป็นคนดูแล"

หลิวผู้หลังทำที่จริงจัง หลิวบึ้งอืดตอบรับอย่างไม่ลังเล "ขอฝ่าบาท
ทรงวางพระทัย กระหม่อมจะพยายามอย่างสุดความสามารถ"

พอได้ยินซีสีบอกว่าฮั่วกงวงกลับไปแล้ว เวลานี้คนที่กำลังปรึกษา
ราชกิจอยู่กับหลิวผู้หลังคือหลิวบึ้งอืด ดวงตาทั้งสองข้างของอวีนเกอก็
เบิกกว้างจนแทบหลุดออกจากเบ้า

นางค่อยๆ ย่องไปจนถึงริมหน้าต่าง ครั้นมองเข้าไปด้านในนางก็เห็น
หลิวบึ้งอืดในอาการรุ่มร้อนผิวเรียบร้อยกำลังนั่งหน้าเคียบอยู่ทางด้านล่าง
สีหน้าท่าทางดูจริงจังเป็นที่สุด

อวีนเกอกระแอมเตีอนหลิวผู้หลังเบาๆ ที่หนึ่ง หลิวผู้หลังมองออกไป
นอกหน้าต่าง เห็นศีรษะของใครบางคนผลุบหายไประยะรวดเร็ว หลังจากนั้น
นั้นเพียงไม่นานเสียง 'โหย' แผ่วๆ ก็ดังลอยตามมาติดๆ ไม่รู้ว่านาง
ลูกลี้ลูกจนจนไปกระแทกกับอะไรเข้า หลิวผู้หลังรีบพูด "หากเจ้าอยากฟัง
ก็เข้ามาเถอะ"

อวีนเกอคลำหัวเข้าบ่อยๆ เดินกะเผลกกะเผลกเข้ามาด้านใน และ
เพราะอยู่ด้านนอกเป็นเวลานานแก้มทั้งสองข้างจึงถูกความเย็นกัดจนแดง
ไปหมด ร่างของนางถูกหุ้มห่อจนกลมแน่น ชวนขบขันไม่น้อย

หลิวผู้หลังอนุญาตให้นางเดินเข้าไปหา "ที่นี่ไม่มีคนนอก นั่งลงให้
ข้าดูหน่อยว่าเจ้าบาดเจ็บอะไรตรงไหน"

อวีนเกอฉีกยิ้มให้หลิวบึ้งอืดครู่หนึ่ง ก่อนจะทรุดตัวนั่งลงบนอีกด้าน
ของตั่งมั่งกร นางยื่นมือให้หลิวผู้หลังช่วยนางปลดถุงมือออก "แค่กระแทก

เข้ากับเสานอกหน้าต่างนิดหน่อยเท่านั้น ไม่เป็นอะไรมาก ตกกลางทึนเชิญ พี่ใหญ่มาทำไมกัน เมื่อครู่ได้ยินพวกท่านพูดเรื่องซื้อขายตำแหน่งขุนนาง ท่านเป็นถึงองค์จักรพรรดิ คงมีได้เดือดร้อนถึงขนาดต้องหาเงินด้วยการ ขายตำแหน่งขุนนางกระมัง หากเป็นเช่นนั้นจริง เป็นองค์จักรพรรดิยังจะมีประโยชน์อันใดอีก มีผู้ออกไปขายอาหารกับข้า"

หลิวผู้หลังขมวดคิ้ว คว้าโอกาสใช้ถู่มือของอวินเกอตีลงบนศีรษะนาง "ท้องพระคลังร่อยหรอหาใช่เพิ่งเกิดขึ้นในช่วงปีสองปี นับแต่ข้าขึ้นครองราชย์ท้องพระคลังก็เป็นเช่นนี้มาโดยตลอด วันนี้แม้สถานการณ์จะดีขึ้นบ้าง แต่ภาษีของพวกชาวบ้านยังงี้ก็ต้องนำไปใช้ให้เหมาะให้ควร ส่วนจักรพรรดิเช่นข้า แม้จะดูเหมือนมีฐานะมั่งคั่งร่ำรวยสิ้นฟ้า แต่แท้จริงแล้วกลับไม่มีอะไรแม้แต่อย่างเดียว ที่พอจะขายได้ก็มีเพียงตำแหน่งขุนนางเท่านั้น"

หลิวบึ้งอึ้งมึนพูด "พ่อค้าวานิชหากต้องการขายสินค้าให้ได้ราคาดี สินค้าจำต้องมีเอกลักษณ์ไม่เหมือนใคร ไม่ก็ต้องผูกขาดตลาดไว้เพียงผู้เดียว สิ่งที่เราเรียกว่า 'ขุนนาง' นี้ได้หล้ามีเพียงองค์จักรพรรดิเท่านั้นที่มี และก็มีเพียงองค์จักรพรรดิเท่านั้นที่จะขายได้ การค้าที่ลงทุนเพียงน้อยแต่ได้กำไรมหาศาลเช่นนี้หากมันมีทำย่อมต้องผิดต่อทองคำในถุงเงินของบรรดาเศรษฐีทั้งหลาย"

หลิวผู้หลังเผยยิ้มออกมาเช่นกัน "ตอนเสด็จพ่อยังทรงครองราชย์เพื่อระดมเงินทองไว้ใช้ในกองทัพ พระองค์ก็เคยทรงขายตำแหน่งขุนนางมาก่อนเช่นกัน เรื่องนี้มีทั้งข้อดีข้อเสีย เจ้าจงระวังให้ดี"

หลิวบึ้งอึ้งขานรับ "กระหม่อมจะทำทุกสิ่งด้วยความรอบคอบพะยะค่ะ"

พอได้ยินคำว่า 'กระหม่อม' อวินเกอก็หันไปถามหลิวฝูหลิง "ท่าน
แต่งตั้งพี่ใหญ่เป็นขุนนางแล้วกระนั้นหรือ"

หลิวฝูหลิงพยักหน้าเล็กๆ

อวินเกอยิ้มประสานมือค้ำับหลิวบิ่งอี่ "ยินดีด้วยพี่ใหญ่"

ขณะที่หลิวบิ่งอี่กำลังคิดจะพูดอะไรบางอย่าง เสียงถวายรายงาน
ของซีสี่ก็ดังลอยมาจากทางด้านนอก "ที่ปรึกษาเมืองเจี๋ยขอเข้าเฝ้า
พะยะค่ะ"

พอได้ยินเช่นนั้นอวินเกอก็รีบลุกขึ้น "ข้าต้องกลับตำหนักเชวียนชื่อ
แล้ว"

หลิวฝูหลิงไม่ขวางนาง เขาเพียงแต่ใช้สายตามองส่ง ดูนางเดินไป
บนระเบียงยาวที่อยู่ทางด้านข้าง เพียงไม่นานร่างของอวินเกอก็หายลับ
ไปจากสายตา

สายตาของเมืองเจี๋ยที่เพิ่งเดินตามชั้นที่เข้ามามองไปทางระเบียงยาว
ที่อยู่ด้านข้างเช่นกัน

สายกระโปรงของนางวาดผ่านเสาระเบียงก่อนจะหายลับไปเพียง
ช่วงเวลาไม่นาน

เขามองเหม่อไปตามทางที่นางเดินจากไป

แต่ครั้นหันกลับมามอง สายตาของเขาก็ประสานกับสายตาของ
หลิวฝูหลิงเข้าอย่างจัง

คนหนึ่งยิ้มจางๆ อีกคนสีหน้าราบเรียบไร้ความรู้สึก

เมืองเจี๋ยยิ้มเล็กน้อย ก้มหน้าเดินตรงเข้าไปยังโถงตำหนักด้วยท่าที่

นบนอบ

ทำคอมพิวเตอร์ของเขาดูคล้ายต้นไม้ที่ไหวเอนเพราะหิมะและฝนที่ตกกระหน่ำ

อ่อนนุ่ม แต่มีตำต้อย

คอมพิวเตอร์เพียงเพื่อสลัดฝนและหิมะบนตัว มิใช่เพราะหวาดกลัวสายฝนและหิมะ

กว่าหลิวผู้หญิงจะจัดการเรื่องทั้งหมดเสร็จ และกลับถึงตำหนักเซวียนซื่อ อวีนเกอก็หลับไปก่อนแล้ว

เขาห่มผ้าให้นาง ก่อนจะนั่งลงข้างเตียงแผ่วเบา

ด้วยใจที่ไม่อาจสงบอวีนเกอจึงยังไม่หลับ นางปรี้อตาถาม "ทำไมวันนี้ถึงอยู่ทำงานจนดึกดื่นเช่นนี้ ท่านเหนื่อยหรือไม่"

"ตอนนี้ข้าไม่เหนื่อย ตรงกันข้ามกลับรู้สึกเบิกบานใจยิ่งกว่า"

ไม่บ่อยครั้งนักที่นางจะได้ยินหลิวผู้หญิงพูดว่าเบิกบานใจ อวีนเกอรีบลุกขึ้นนั่ง "อะไรทำให้ท่านรู้สึกเบิกบานใจ"

หลิวผู้หญิงถาม "เจ้ายังจำเด็กชายที่ชื่อเยวี่ยเซิงได้หรือไม่"

ครั้นนึกถึงเรื่องในอดีต ใจของอวีนเกอก็ระคนไปด้วยความรู้สึกทั้งรันทดและยินดี "จำได้ เขากินขนมเปี๊ยะชิ้นใหญ่ๆ รวดเดียวตั้งหลายชิ้น ตอนนั้นข้ายังเคยคิดจะพาเขากลับบ้านด้วย แต่เห็นเขาดี้อรันหัวแข็งแบบนั้น ข้าก็เลยไม่กล้าพูด ไม่รู้ว่าตอนนี้เขานั่นองสาวพบแล้วหรือยัง"

หลิวผู้หญิงพูด "คืนนั้นเขาพูดว่าเพราะต้องจ่ายภาษี น้องสาวของเขาจึงถูกพ่อแม่ขายไป และเพราะไม่มีที่ดินทำกิน ท่านพ่อท่านแม่ของเขาถึงได้อดตาย ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นความผิดขององค์จักรพรรดิ เขาเกลียด

องค์จักรพรรดิเป็นที่สุด แม่ทัพจ้าวไม่ต้องการให้เขาพูด แต่นี้เป็นเสียงของ อาณาประชาราษฎร์ เป็นเสียงจากใจของผู้คนนับพันหมื่น คือเสียงที่ ไม่ว่าใครก็ไม่อาจยับยั้ง ชาวบ้านต่างกำลังซิงซังองค์จักรพรรดิ"

อวินเกอดกใจ หลิวฝูหลิงแบกรับชะตากรรมของผู้เป็นมารดาตั้งแต่วัย ครั้งยังเล็กไม่พอ ยังต้องแบกรับความซิงซังของผู้คนทั่วหล้าอีกกระนั้น หรือ

มิน่าทุกคำคืนเขาจึงมีอาจขมตาหลับ นางกุมมือหลิวฝูหลิงไว้ "พี่หลิง เรื่องพวกนี้ไม่ใช่ความผิดของท่าน..."

หลิวฝูหลิงไม่ทันสังเกตเห็นความสนิทสนมที่อวินเกอมีให้เขาเป็น ครั้งแรก เขาทำเพียงกุมมือนางกลับ "หลายปีมานี้ข้าคิดถึงเขามาตลอด และคิดถึงคำพูดของเขาไม่เคยลืม จนถึงวันนี้แม้ข้าจะยังทำสิ่งต่างๆ ได้ ไม่มากพอ แต่ภาษีที่เรียกเก็บจากชาวบ้านก็กำลังลดลง พวกชาวบ้าน ไม่ถึงขนาดต้องขายลูกสาวกินเหมือนยุคสมัยของเสด็จพ่อ ขอเพียงการ ปฏิรูปเป็นไปได้อย่างรวดเร็ว ข้าเชื่อว่าสามสี่ปีต่อจากนี้จะไม่มีชาวบ้าน คนใดต้องกลายเป็นคนเร่ร่อนเพราะไม่มีที่ดินทำกิน และจะไม่มีเด็ก เช่นเยวี่เซิงอีก หากมีโอกาสได้พบเขาอีกครั้ง ข้าจะบอกเขาว่าข้าคือ องค์จักรพรรดิของแผ่นดินต้าฮั่น และข้าก็ได้พยายามอย่างสุดความสามารถแล้ว"

อวินเกอนิ่งฟังเขาพูด นางเคยคิดว่าสิ่งที่ซ่อนอยู่ภายใต้อำนาจ แห่งองค์จักรพรรดิส่วนใหญ่คือความรันทด ความสุขมีอยู่ก็แค่เพียง น้อยนิด เต็มไปด้วยความเหี้ยมโหด ความเมตตาการุณย์มีแค่เพียงเสี้ยว แต่คำพูดนี้ของหลิวฝูหลิงกลับโถมทำลายสิ่งที่นางเคยคิดว่าใช่ลงจนสิ้น

ทุกสิ่งทุกอย่างที่หลิวฝูหลิงทำนำความสุขมาให้ผู้คนก็มากน้อย คมดาบแห่งอำนาจขององค์จักรพรรดิถูกใช้เพื่อสร้างความเมตตาการุณย์ มากมายเพียงใด

เส้นผมดำขลับของอวิ้นเกอเริ่มคลายออก แต่ถึงกระนั้นบ่อยผมที่ ไหลเลือนออกมากลับไม่ได้ดูกระเซอะกระเซิง ตรงกันข้ามกลับทำให้นาง ดูเยาว์วัยยิ่ง

เงาตะเกียงพลิวไหว สะท้อนเค้าโครงความรู้สึกแต่ละอย่างของ อวิ้นเกอออกมา ไม่ว่าจะเลอะเลือน งงงวย ปิติยินดี ใครครวญครุ่นคิด

จู่ๆ หลิวฝูหลิงก็รู้สึกว่ารุนแรง ยามนี้เขาถึงเพิ่งพบว่าตัวเองกำลัง กุมมืออวิ้นเกออยู่ จิตใจไหวหวั่น เขากระซิบเรียก "อวิ้นเกอ" ออกมาเบาๆ

น้ำเสียงทุ้มต่ำของเขาแผ่วไว้ซึ่งความรู้สึกอื่น อวิ้นเกอกระวนกระวาย นางรีบดึงมือออก หยิบเสื้อคลุมขึ้นสวม คิดจะลงจากเตียง "ท่านกินอะไร หรือยัง ข้าจะเข้าครัวไปทำอะไรให้ท่านกิน"

หลิวฝูหลิงไม่กล้าทำลายสายสัมพันธ์อบอุ่นเรียบง่ายที่พวกเขาสอง คนเป็นอยู่อย่างในเวลานี้ ไม่ปรารถนาจะทำให้อวิ้นเกอตกใจจนวิ่งหนีไป เขารีบซ่อนน้ำความรู้สึกพลางดึงแขนเสื้อของอวิ้นเกอไว้ "ตอนปรึกษาเรื่อง ราชกิจข้ากินของว่างมาบ้างแล้ว นี่ก็มีตักมากแล้ว เจ้าอย่าลำบากเลย ข้านอนไม่หลับ เจ้าอยู่คุยเล่นเป็นเพื่อนข้าได้หรือไม่"

อวิ้นเกอยิ้ม "ถ้าเช่นนั้นข้าจะให้ไม้อาอะไรเข้ามาสักสองสามอย่าง พวกเราจะได้กินไปพลางคุยไปพลาง เรื่องนี้ข้าอยากทำมานานแล้ว เพียง แต่ท่านแม่ข้าไม่เคยยอมให้ข้าเอาของกินขึ้นไปกินบนตั่ง"

อวีนเกอหยิบเอาหมอนและเบาะทั้งหมดเท่าที่จะหาได้ขึ้นไปวางบนตั่ง จัดวางจนมันดูสบายเป็นที่สุด หลังจากนั้นก็ให้หิวผู้หลังขึ้นไปนั่งเอนกายอยู่บนตั่ง ส่วนนางก็นั่งอยู่อีกด้าน

ตรงกลางระหว่างพวกเขา มีงานขนาดใหญ่ใบหนึ่งวางอยู่ ด้านบนเต็มไปด้วยของว่างหลากสี

ม่านมุ้งถูกปลด โลกภายนอกถูกกั้นไว้อีกด้าน ส่วนที่อยู่ด้านในคือโลกของนางและเขา

อวีนเกอเลือกของว่างชิ้นหนึ่งยื่นให้หิวผู้หลัง ก่อนจะหยิบกินเองชิ้นหนึ่ง นางเฝ้าปากยิ้ม "ท่านพ่อข้าไม่เคยสนใจเรื่องขุนวายุในราชสำนักมาแต่ไหนแต่ไร ส่วนท่านแม่ข้าหากนึกขึ้นมาได้นางก็อาจจะคิดอยู่บ้าง แต่หากคิดไม่ออกนางก็จะปล่อยมันไป ในสายตาของท่านพ่อและท่านแม่ข้าพวกเขามีเพียงกันและกันเท่านั้น ไม่เคยมีเรื่องจุกจิกอื่นใดอยู่ในสมองแม่แต่น้อย ส่วนสาวใช้ของบ้านข้าก็มีเพียงไม่กี่คน หน้าข้าแต่ละคนยังเจ้าอารมณ์ นิสัยแปลกประหลาด ขนาดข้าตามเรียกพวกนาง 'พี่สาวๆ' อยู่ข้างหลัง พวกนางยังไม่คิดจะสนใจข้าเลย"

"แล้วพี่ชายของเจ้าเล่า"

อวีนเกอตอบหน้าผากทีหนึ่ง ใบหน้าเต็มไปด้วยความรู้สึกเจ็บปวด "ท่านฟังเรื่องราวของข้ามาที่ตั้งมากมาย เหตุใดยังถามคำถามโง่ๆ แบบนี้ อีก แต่ไหนแต่ไรพี่รองก็อยู่บ้านน้อยครั้ง ส่วนพี่สาม ข้าพูดสิบประโยค หากเขาตอบข้ากลับมาสักประโยค ข้าก็ซาบซึ่งจนน้ำตาร่วงแล้ว เพราะฉะนั้นกลางคืนเวลาช้านอนไม่หลับ ข้าก็มัก..." อวีนเกอก้มหน้าเลือกขนม "ก็มักนึกถึงท่าน" อวีนเกอแม้จะเลือกขนมได้แล้ว แต่นางกลับใช้มือชี้

มันไปมาจนแตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย "ตอนนั้นข้ามักจินตนาการว่าไม่แน่ว่าพวกเราอาจสามารถหลบอยู่บนตั่งขนาดใหญ่ กินอะไรไปพลางพูดคุยกันไปพลางได้"

ตอนยังเล็กอวินเกอก็เป็นเด็กโดดเดี่ยวเหมือนหิวผีหลัง และด้วยนิสัยของท่านพ่อท่านแม่ทำให้นางไม่เคยอยู่ที่ไหนได้นาน และแทบไม่มีโอกาสได้รู้จักกับเพื่อนวัยเดียวกัน ท่านพ่อท่านแม่ของนางไม่เหมือนกับพ่อแม่คนอื่นๆ พี่ชายของนางเองก็ไม่เหมือนกับพี่ชายของคนอื่นๆ ผู้คนทั่วไปต่างใช้ชีวิตเรียบง่ายปกติธรรมดาไปวันๆ แต่ท่านพ่อท่านแม่ของนางกลับมีโลกกว้างใหญ่ และมักเปิดโอกาสให้นางได้ร่วมชมโลกของพวกเขา อยู่เสมอ ทว่าภายในโลกนั้นนางกลับเป็นเพียงแค่แขกหรือไม่กี่คนนอกโลกใบนั้นมีเพียงพวกเขาสองคนเท่านั้น บรรดาพี่ๆ ของนางก็ต่างมีโลกเป็นของตนเอง แม้แต่ประตูเข้าสู่โลกของพวกเขาอยู่ตรงไหนนางเองก็ยังไม่รู้ ความทุ่ทุ่ยและเวลาที่ท่านพ่อท่านแม่กับพวกพี่ๆ พอลจะแบ่งปันให้นางได้หรือก็มีจำกัด เวลาส่วนใหญ่ของนางจึงมักเป็นการอยู่เพียงคนเดียวลำพัง

หิวผีหลังนี่ก็อยู่ตลอดเวลาว่าอวินเกอที่มีพ่อแม่พี่ชายอยู่ครบถ้วน นั้นคงมีคนคอยอยู่เป็นเพื่อนทั้งเข้าค้ำ นี่เป็นครั้งแรกที่เขาตระหนักได้ถึง ความเปลี่ยวเหงาที่ซ่อนอยู่ภายใต้ท่าทีเบิกบานของอวินเกอ เมื่อรู้เช่นนั้น เขาก็อดนึกเวทนาสงสารนางไม่ได้

นิ้วมือของหิวผีหลังเคลื่อนไหวแผ่วเบาอยู่บนปอยผมของอวินเกอ เขายิ้มพูด "ข้าเองก็คิดเช่นนั้นเหมือนกัน บางครั้งข้านอนอยู่บนตั่ง คิดสร้างห้องสักห้องที่มีหลังคาเป็นกระจก"

"ถึงตอนนั้น ตอนนอนอยู่บนเตียงท่านก็จะสามารถมองเห็นท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยดวงดาวได้ หากแม้ไม่มีดาวก็ยังมีจันทร์เสี้ยวให้มองเห็นหรือต่อให้ฝนตกท่านก็ยังมองเห็นหยดน้ำฝนตกกระทบแผ่นกระจก ไม่นานว่าตอนกำลังสะลึมสะลือเมื่อดฝนอาจหล่นลงบนหน้าก็เป็นได้" อวินเกอฮิม "หากเป็นข้า ข้าจะใช้แก้วเจียระไน ข้าเคยถามพี่สามว่าโลกนี้มีแก้วเจียระไนใหญ่ขนาดนั้นบ้างหรือไม่ แต่พี่สามกลับรีบไล่ข้าให้ไปนอน บอกให้ข้าไปหาเอาในฝัน"

หลิวฝูหลิงฮิมเช่นกัน "แก้วเจียระไนใหญ่ขนาดนั้นเกรงว่าคงหาไม่ได้ แต่หากใช้กระจกชิ้นเล็กๆ หลอมต่อเข้าด้วยกันคงพอจะทำให้ใหญ่ขนาดตั้งที่พวกเราเอนกายนอนอยู่นี้ได้ กระจกมี มีอยู่ปีหนึ่งข้าเคยมีราชโองการลับเรียกช่างทำกระจกฝีมือดีที่สุดในเมืองหลวงมาสอบถามถึงเรื่องนี้อยู่เหมือนกัน"

อวินเกอรีบพูด "ข้าออกแบบห้องเอง ข้าวาดภาพเป็น"

หลิวฝูหลิงพูด "ข้าก็วาดได้..."

อวินเกอขมวดคิ้วทำปากย่น หลิวฝูหลิงฮิมพูด "แต่ใครใช้ให้ข้าอายุมากกว่าเจ้าเล่า เช่นนั้นแล้วยังไงข้าก็ต้องยอมถอยให้กับเจ้า"

ทั้งสองยิ้มสบตากัน รวากับเด็กน้อยที่กำลังปลาบปลืมไปกับความลับเล็กๆ ของตน

ในเวลา

เขาสามารถปลดเรื่องราวทางโลกอันแสนหนักอึ้ง ส่วนนางเองก็ไม่จำเป็นต้องทำตัวกลืนไม่เข้าคายไม่ออกอีก

เขาและนางต่างยังคงมีใจเป็นเด็ก ปรารถนาที่จะมองโลกด้วย

สายตาเรียบง่าย ยิ้มและซาบซึ้งไปกับความงดงามธรรมดาๆ ในเวลาเดียวกันก็เป็นเด็กหนุ่มเด็กสาวที่เชื่อมั่นในความดีงามอย่างบริสุทธิ์ใจ

หลิวฝูหลิงเห็นดีเห็นงามมาหลายวัน ตอนนี้อใจกายล้วนเป็นสุข ขณะกำลังคุยกันเพลินๆ จู่ๆ เขาก็สะลึมสะลือผล็อยหลับไปโดยไม่รู้ตัว

อวี่นเกอพูดนั่นนี่อยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะพบว่าหลิวฝูหลิงหลับไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

นางลุกขึ้นแผ่วเบา ช่วยห่มผ้าให้เขา ครั้นเห็นริมฝีปากของเขา เม้มยิ้มเข้าหากันนางก็อดยิ้มด้วยไม่ได้ แต่พอชำเลื่องเห็นลายปักมังกรบนแขนเสื้อ คิดได้ว่ามีเพียงหงส์เท่านั้นที่สามารถบินเคียงคู่อยู่กับมังกร รอยยิ้มของนางก็จางลง ในใจวันทตเจ็บปวด

นางเอนกายลงนอน คิดถึงหลิวฝูหลิง คิดถึงซังกวนเสี่ยวเม่ย สุดท้ายก็ได้แต่กระสับกระส่ายไม่อาจข่มตาหลับ

พวกเขาคนหนึ่งคือองค์จักรพรรดิ อีกคนคือพระอัครมเหสี เหมาะสมกันราวกิ่งทองใบหยก ทั้งสองล้วนตัวคนเดียว เป็นผู้ใหญ่ตั้งแต่ยังเยาว์ และต้องคอยสวมเปลือกงดงามให้ผู้อื่นชื่นชม

หากหงส์มังกรเช่นพวกเขาสามารถเป็นสามีมภรรยาร่วมใจเป็นหนึ่งเดียวกัน คอยสนับสนุนซึ่งกันและกันได้แล้วละก็ บางทีพี่หลิงของนาง อาจสามารถอยู่ในวังหลวงที่เต็มไปด้วยการหลอกลวง ทุกสิ่งเปลี่ยนผันยากคาดเดานี้ได้โดยไม่รู้สักใดเดี๋ยวยีกต่อไป

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)